

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Харків

«__» січня 2024 року

Слідчий 1 відділення слідчого відділу Управління СБ України в Харківській області лейтенант юстиції Храмцов Микола Юрійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023220000001332 від 19.09.2023, у зв'язку із наявністю підстав для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 276-278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

1. Прізвище	Борщ
2. Ім'я	Артур
3. По батькові	Альбертович
4. Дата та місце народження	08.06.1996 р.н., с. Кукушкіне, АР Крим
5. Громадянство	Українець
6. Місце реєстрації та проживання	АР Крим, Роздольненський р-н, с. Кукушкіне, вул. Ювілейна, буд. 44

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення-злочину, передбаченого ч. 7 ст.111-1 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі- ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН усі члени вказаної організації утримуються в їхніх міжнародних відносинах від загрози силою або застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції,

підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується, як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України, як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України № 3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України – Конституції України.

Зокрема положення статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є

суверенною і незалежною, демократично, соціальною, правовою унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Згідно зі статтею 17 Конституції України захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу.

Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України.

Законом України «Про оборону України» № 1932-ХІІ від 06.12.1991 визначено, що обороноздатність держави - здатність держави до захисту у разі збройної агресії або збройного конфлікту. Вона складається з матеріальних і духовних елементів та є сукупністю воєнного, економічного, соціального та морально-політичного потенціалу у сфері оборони та належних умов для його реалізації.

Забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

На території України не допускається розташування іноземних військових баз.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним правовим діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Упродовж 2013 року у зв'язку із демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб із числа керівництва збройних сил РФ, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміни меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і збройних сил РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники із числа влади та збройних сил РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців збройних сил РФ, у тому числі дислокованих на території АР Крим та м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

У подальшому, представниками влади РФ вчинено ряд дій, унаслідок чого здійснено окупацію частини території України – Автономної Республіки Крим і м. Севастополя, та спробу легітимізувати вказані дії.

Також представниками влади і збройних сил РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовці збройних сил російської федерації шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, захопили державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Крім того, 06.03.2014 в приміщенні Верховної Ради АР Крим у порушення ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України, депутатами Верховної Ради АР Крим прийнято постанову № 1702-6/14 «О проведенні общекрымского референдума», згідно якої 16.03.2014 мав відбутися так званий «референдум» на який винесли питання входження АР Крим та м. Севастополя до складу російської федерації на правах суб'єкта федерації. В той же день, 06.03.2014 Севастопольська міська рада на позачерговій сесії прийняла рішення № 7151 з аналогічним змістом.

16.03.2014 відповідно до зазначених постанов, проведено незаконний референдум із заздалегідь відомим та підконтрольним рф результатом, який в подальшому став формальною підставою для прийняття незаконного рішення про включення до складу рф території АР Крим і міста Севастополя на правах суб'єктів федерації.

Конституційний суд України своїм рішенням № 2-рп/2014, у справі № 1-13/2014 від 16.03.2014, визнав постанову ВР АРК № 1702-6/14

від 06.03.2014 неконституційною.

17.03.2014 депутатами Верховної Ради АР Крим, в порушення ч. 2 ст. 2, ст. 73, п. 2 ч. 1 ст. 85, ст. 132 Конституції України, прийнято постанову № 1745-6/14 «О незалежності Крима», згідно з якою на підставі Декларації про незалежність Республіки Крим і міста Севастополя, прийнятої на позачерговому пленарному засіданні Верховної Ради АР Крим 11.03.2014 та позачерговому пленарному засіданні Севастопольської міської ради 11.03.2014, створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим».

Рішенням Конституційного суду України № 3-рп/2014 у справі № 1-15/2014 від 20.03.2014, згадану вище «Декларацію про незалежність Республіки Крим і міста Севастополя» визнано неконституційною.

18.03.2014 між російською федерацією та представниками нелегітимного державного утворення «Республіка Крим» підписано договір про входження території АР Крим та м. Севастополя до складу Російської Федерації.

20.03.2014 державною думою Російської Федерації прийнято Федеральний конституційний закон від 21.03.2014 № 6-ФКЗ «О прийнятті в Російську Федерацію Республіки Крим и образовании в составе Российской Федерации новых субъектов – Республіки Крим и города федерального значения Севастополя».

Згідно з вказаним законом, АР Крим та м. Севастополь, всупереч Хартії ООН від 26.06.1945, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією від 01.04.1999, Договору між Україною і Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 20.04.2004, увійшли до складу РФ.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до ЗУ «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII, визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії російської федерації, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

22.02.2022 президент «РФ», бажаючи розпочати ведення агресивної війни проти України, направив до ради федерації звернення про використання збройних сил «РФ» за межами країни, яке було задоволено, а вже 24.02.2022 о 5 годині ранку ним було оголошено про рішення розпочати повномасштабне військове вторгнення в Україну.

В той же день, 24.02.2022, на виконання вищевказаного злочинного наказу військовослужбовці збройних сил «РФ», шляхом збройної агресії, із загрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній Республіці Крим, Харківській, Донецькій, Луганській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та вчинили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, що мають важливе народногосподарське або оборонне значення, та вчинили окупацію частин зазначеної території, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України з порушенням порядку, встановленого Конституцією України, яка триває до теперішнього часу та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

У відповідь на вказані дії держави-агресора 24.02.2022 Указом Президента України № 64/2022, у зв'язку з військовою агресією російської федерації проти

України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, тобто, особливий правовий режим (політико-економічна ситуація), що введено в державі у зв'язку зі збройною агресією ворожої країни, «РФ», та передбачає надання відповідним органам державної влади, військовому командуванню і органам місцевого самоврядування повноважень, необхідних для відвернення загрози та забезпечення національної безпеки, а також тимчасове, зумовлене загрозою, обмеження конституційних прав та свобод людини й громадянина і прав та законних інтересів юридичних осіб із зазначенням строку дії цих обмежень. Воєнний стан в подальшому було неодноразово продовжено у встановленому законодавством України порядку.

В результаті вчинення 24.02.2022 вищевказаних дій військовими формуванням держави-агресора «РФ» було тимчасово окуповано частину території України, перелік яких затверджено Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій від 22.12.2022 № 309, який зареєстровано в Міністерстві юстиції України 23 грудня 2022 року за № 1668/39004.

В ході досудового розслідування встановлено, що гр. України Борщ А.А., являючись уродженцем та мешканцем с. Кукушкіне Роздольненського району, АР Крим, з 2008 по 2013 рік навчався у Малоданилівському ліцеї Малоданилівської селищної ради Харківської області, проживав разом з родичами - дядьком Калашніковим Олексієм Олеговичем, 04.10.1976 р.н. та тіткою Калашніковою Анжелою Василівною, 07.06.1976 р.н., за місцем фактичної їх реєстрації, за адресою: Харківська область, с-ще Мала Данилівка, вул. Ювілейна, буд. 2, кв. 64. Після закінчення Борщем А.А. у 2013 році Малоданилівського ліцею Малоданилівської селищної ради Харківської області, останній вступив до Національного університету «Одеська юридична академія», та став свідком подій, які відбулися в Україні, пов'язаних з окупацією у лютому-квітні 2014 року Російською Федерацією та подальшою анексією частини територій, а саме Автономної республіки Крим і м. Севастополя, а також зі встановленням на окупованих нею територіях окремих районів Донецької та Луганської областей окупаційних режимів «Донецька народна республіка» та «Луганська народна республіка».

У 2013 році Дергачівсько-Золочівським ОРВК (нині - перший відділ Харківського РТЦК та СП) гр. України Борщ А.А. був взятий на військовий облік військовозобов'язаних, має військове звання «солдат запасу», військово-облікову спеціальність 956647 А, військовий квиток серія АВ № 148683 (отриманий 27.06.2013). Відповідно до доповідей начальників РТЦК та СП м. Харкова та Харківської області інформація про призов на військову службу та проходження військової служби в Збройних силах України Борщем А.А. не виявлена.

У 2014 році, за власним бажанням, Борщ А.А. був відрхований з Національного університету «Одеської юридичної академії» та повернувся до місця свого фактичного проживання в окупований РФ АР Крим.

Крім того, досудовим розслідуванням встановлено, що 19.02.2019 Борщ А.А., не маючи патріотичного наміру вступити до лав Збройних сил України в цілях захисту держави, добровільно вступив до лав збройних формувань держави-агресора, а саме: підписав контракт на проходження військової служби у берегових військах Чорноморського флоту ВМФ РФ, а саме у військовій частині № 13140 під назвою «810-я отдельная гвардейская орденов Жукова и Ушакова бригада морской пехоты имени 60-летия образования СССР».

19.09.2023 у соціальній мережі «Instagram» на особистій сторінці Борща А.А.

під назвою «sladkiy_borshik» опубліковано тимчасову фотографію, на якій за зовнішніми ознаками зображений Борщ Артур Альбертович, 08.06.1996 р.н., у військовій формі збройних сил РФ, на головному уборі якого розташований шеврон країни-агресора із латинською літерою «V», зі зброєю в руках та дописом під даною фотографією «#ПОБЕДАБУДЕТЗАНАМИСЯ», підтверджуючи факт добровільної участі останнього у збройних формуваннях держави-агресора РФ, з метою втілення в життя задуманої ним допомоги у веденні бойових дій проти Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, добровольчих формувань, що були утворені або самоорганізовувалися для захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України.

Надалі Борщ А.А., діючи умисно, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, проявляючи відкрито свою політичну асоціальність, нехтуючи норми моралі, у період з 24.02.2022 по теперішній час, добровільно виконував в інтересах ворога певні дії на шкоду інтересам України, приймаючи активну участь у бойових діях в населених пунктах Харківської та Херсонської областей в складі «810-й отдельной гвардейской орденов Жукова и Ушакова бригады морской пехоты имени 60-летия образование СССР».

Таким чином, Борщ А.А. у зазначений вище період часу вчинив кримінально карані дії, пов'язані з добровільною участю громадянина України в збройних формуваннях держави-агресора РФ, складовими взаємозв'язаними ознаками та мотивами якого є:

- спеціальний антидержавницький мотив - вчинення діяння на шкоду інтересам України;
- мета - заподіяння шкоди національній безпеці України, отримання привілейованого ставлення до себе від військових і представників держави-агресора;
- участь гр. України в збройних формуваннях держави-агресора, шляхом проходження військової служби по контракту в збройних силах РФ на умовах окупаційної влади у військовій частині № 13140 у складі «810-й отдельной гвардейской орденов Жукова и Ушакова бригады морской пехоты имени 60-летия образование СССР» та участь в бойових діях під час військового стану проти Збройних сил України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України;
- добровільний характер його протиправної, злочинної діяльності, здійснений з власного бажання, без фізичного та психічного примусу;

Таким чином, своїми умисними і протиправними діями Борщ А.А., обґрунтовано підозрюється у добровільній участі громадянина України в збройних формуваннях держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Слідчий слідчого відділу
Управління СБ України в Харківській області
лейтенант юстиції

Микола ХРАМЦОВ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Харківської обласної прокуратури

Пам'ятка про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Підозрюваному роз'яснено, що він, відповідно ст. 42 КПК України, має **право**:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;
- 18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

зобов'язаний:

- 1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про нову підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру із пам'яткою про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені «__» _____ 2023 р. в «__» год. «__» хв.

Підозрюваний:

(підпис)

(прізвище та ініціали)

Захисник:

(підпис)

(прізвище та ініціали)

Повідомлення про нову підозру вручив:

Слідчий слідчого відділу

Управління СБ України в Харківській області

лейтенант юстиції

Микола ХРАМЦОВ